

Bønn

Hannah, utsending for NLM i Indonesia¹

Resumé

Gud lengter etter å ha en relasjon til alle oss mennesker. Når vi ber til Han, så inviterer vi han til å tale til oss og berøre våre hjerter. Bønn er med på å forløse Guds kraft i våre liv og andre menneskers liv. Gjennom bønn kan vi legge mennesker frem for han med en forventning om at han vil berøre dem og virke med sin kraft. Liten og stor, fattig og rik, alle har den samme muligheten til å komme frem for Gud. Bønn er gitt oss som et mektig våpen og gjør at vanlige skrøpelige mennesker gå seirende ut av den åndskampen vi står i, for det er ikke vi som virker, men Guds kraft som virker igjennom oss.

Keywords

bønn, bønnesvar, kraft, frelse, åndskamp

Bønn forløser Guds kraft

Jeg har en sønn som er veldig opptatt av superhelter. Det er noe veldig tiltrekkende med vanlige svake mennesker som plutselig kan forvandles til noe ekstraordinært.

Kanskje er det noe mange av oss drømmer om, at vil plutselig kan bli tilkoblet en ekstra kraft som setter oss i stand til å gjøre ting utenom det vanlige. Det som vi kanskje ikke tenker så ofte over, er at vi faktisk har tilgang til en slik kraft. Når vi ber, er med på å åpne slusene for Guds kraft. Vi som er helt alminnelige svake mennesker, kan koble oss på Guds kraft og plutselig få “superkrefter”.

I Efeserne 6:10-12 står det: *«Bli sterke i Herren og i hans veldige kraft! Ta på dere hans fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. For vi har ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot maktene og myndighetene, mot verdens herskere i dette mørket, mot onskapens åndehær i himmelrommet»*

Spesielt viktig er det å være klar over den kraften som kommer fra Gud i den kampen som vi står i. I løpet av min tjeneste har jeg flere ganger fått kjenne på kroppen og sinnet, at vi står i en åndskamp. Bønn er noe som igjen og igjen har styrket meg i perioder da det har vært tøft.

For ikke så veldig lenge siden stod vi i en skikkelig «storm». Det var utfordringer i relasjoner og på jobben. Vi fikk også ofte negative kommentarer om tjenesten vi gjorde og at det vi gjorde ikke var godt nok. Vi hadde alt for få folk til å utføre alle arbeidsoppgavene som måtte gjøres, og det tæret veldig på oss. I tillegg så kunne ungene våkne hvert 10. min etter at vi hadde lagt dem. De hylte til som om noe hadde skremt dem og det var vanskelig å roe dem ned igjen. Sønnen vår snakket om at det var ting som kom inn på rommet hans og snakket til han og skremte han. Vi sov alle dårlig og var helt på randen.

¹ Skribentens navn er kjent af redaktionen

Barna var ofte syke og jeg ble også syk i denne perioden. Jeg gikk med høy feber som ikke ville slippe taket. På det tidspunktet var jeg så langt nede at jeg hverken klarte å fokusere på å be, eller å be andre om bønnestøtte. Det føltes som om vi hadde fått juling. Så fort vi prøvde å reise oss, så kom det et nytt «slag» på et eller annet vis.

I denne perioden kom foreldrene mine på besøk. Den første kvelden etter at jeg hadde hentet dem på flyplassen, delte jeg med dem om alle utfordringene vi stod i. Jeg sa til de at jeg snart ikke klarte mer og at jeg var i ferd med å gi opp tjenesten.

Da jeg gikk for å legge datteren min den kvelden, så jeg at foreldrene mine hadde et bekymret drag i ansiktet. Sliten og febevarm sovnet jeg ved siden av datteren min, før klokken var blitt åtte på kvelden. Etter et par timer, våknet jeg med en rar følelse. Det var akkurat som om jeg hadde sovet i en uke, jeg følte meg uthvilt som jeg ikke hadde gjort på lenge. Jeg sa til mannen min: «Nå har det skjedd noe». «Det er akkurat som et «tyngende teppe», som jeg ikke visste var der, har blitt løftet av», sa jeg. Plutselig ble jeg også klar over at feberen som hadde hengt ved meg i flere dager var borte.

«Nå har mamma og pappa helt sikkert bedt for oss», sa jeg til mannen min. Det skulle vise seg at jeg hadde helt rett i det. Tynget over å se datteren sin og familien helt på randen, hadde de tydd til det mest effektive våpenet som de visste om, nemlig BØNN. Den samme natten merket vi også tydelig forskjell på barna. De sov som noen engler hele natten og det var ingen av de som våknet av skrekk. I det øyeblikket ble jeg igjen minnet på kraften i bønn og hvor viktig det var å dele konkret med bønnepartnere og søke støtte. Ungene har siden den natten stort sett sovet godt om nettene, og det har ikke skjedd siden at de har våknet i skrekk.

Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning

Etter at foreldrene mine hadde reist tilbake til Norge, fikk jeg besøk av ei muslimsk venninne. Jeg fortalte henne hvordan Gud hadde grepet inn i familien vår, etter at foreldrene mine hadde bedt. Hun sa at jeg burde spørre foreldrene mine nøyaktig hva slags ord de brukte da de ba, slik at vi kunne bruke den samme bønnen om igjen ved en annen anledning. Jeg fortalte henne at i vår tro, så kommer det ikke an på de ordene vi bruker, men at vi gjennom Jesu navn har fått tilgang på Guds kraft og at det helt sikkert var i Jesu navn de ba, uten at de nødvendigvis brukte så mange «riktige» ord.

I Jakobs brev 5:16 står det: *«Et rettferdig menneskes bønn har stor kraft og virkning»* Det står også at i Jesus så er vi blitt rettferdiggjort (1 Kor 6:11). Tenk på det! Vi som vanlige svake, syndige mennesker har blitt rettferdiggjort i Jesus, og fått tilgang på Guds veldige kraft! Det kommer ikke an på om vi er flinke, smarte, kloke, vakre, rike, flittige mennesker, eller om vi klarer å formulere oss på best mulig

måte i bønn. Det står at Guds kraft fullendes i skrøpelighet (2 Kor 12:9). Det eneste vi trenger er å søke ham og be til ham så skal han gjøre det.

Bønn et mektig våpen

Sønnen min på 2 år var en periode veldig opptatt av å be for «ibu Jony» på kvelden når vi ba. Så fort vi begynte å be, sa han ofte «Ibu Jony». Hvis jeg glemte å nevne navnet hennes når vi ba, så minnet han meg alltid på det. Jeg syntes bare det var litt søtt, og tenkte ikke så veldig mye mer over det.

For ikke lenge siden møtte jeg noen venner av “Ibu Jony”. De kunne fortelle meg at hun hadde tatt imot Jesus. For et mirakel! Vi har ofte møtt ibu “Jony” men vi har aldri delt evangeliet med henne. Men det jeg vet, er at en liten gutt’s bønn har storkraft og virkning. Det er mange ulike tjenester i sving når et menneske til slutt tar imot Jesus, og bønnetjenesten er en viktig del.

I det store oppdraget om å vinne sjeler for Gud, så er bønn et veldig viktig våpen. Det skjer noe i det åndelige når vi ber for mennesker. Vi inviterer gjennom bønn Gud til å berøre folk. Bønn forløser Guds kraft og det er kun Gud som kan føre folk til frelse.

Gjennom bønn, kan en liten gutt på 2 år kjempe en kamp i det åndelige og gå seirende ut av den som en liten superhelt. Gud er nemlig ikke avhengig av vår kraft, men hans kraft fulledes i skrøpelighet.

Bønn rører ved mennesker

I løpet av min tjeneste både i Norge og i Indonesia har jeg ofte sett hvordan folk blir “trigget” når noen begynner å be for dem. På arbeidsplassen min i Norge var vi en gjeng som brukte å samles å be for kollegaene våre. Etter at vi begynte å be for arbeidsplassen vår, merket vi en tydelig forandring på flere måter. Arbeidsmiljøet ble bedre, og plutselig var det flere som begynte å stille oss spørsmål om Gud og om vår tro. En kollega begynte selv spontant å lese i bibelen, og da jeg kom på jobb hadde hun ofte noe hun lurte på som hun hadde lest i bibelen.

I Indonesia har jeg opplevd det på samme måte. Her jobber vi også med mennesker som har en annen tro enn oss, de fleste av dem er Muslimer. Det er ikke alltid like lett å vite hvordan man skal dele Jesus og hva man kan si og ikke. Men når jeg ber for folk, så legger jeg det over på Gud. Det blir Han som må vise vei til hvordan de kan bli kjent med Ham.

Bønn inviterer Gud til å tale til oss

Første gangen jeg kom hit til øya, var i et team som skulle gjøre helseundersøkelser i noen måneder. Teamet var satt sammen av både kristne, muslimer og hinduer. Vi bodde sammen i et hus i en landsby, spiste sammen og jobbet sammen. Det var ganske intenst og vi jobbet ofte fra morgen til kveld og gikk fra hus til hus for å gjøre intervjuer.

En helg da jeg hadde reist inn til byen for å ta litt fri, kjente jeg på en veldig motløshet. Jeg lengtet etter å se at Gud berørte de menneskene som bodde på denne øya, men følte meg veldig liten. Jeg ante ikke

hvor jeg skulle begynne for å kunne dele Jesus med de menneskene jeg hadde rundt meg. Det eneste jeg gjorde var å be for dem, men det føltes liksom ikke som det hadde noen virkning. Da jeg ba kvelden før

jeg reiste opp til landsbyen igjen så fikk jeg disse versene: *«Derfor, mine elskede brødre, vær faste og urokkelige, alltid rike i Herrens gjerning, da dere vet at deres arbeid ikke er forgjeves i Herren.» 1 Kor 15:58*

Disse ordene talte rett til hjertet mitt og fylte meg med en ny kraft og pågangsmot.

Den første uken etter at jeg kom tilbake til landsbyen skjedde det mye oppmuntrende. Ei av kollegaene mine begynte å spørre meg om min tro og det hele endte med at vi ble sittende å lese i Bibelen sammen. En annen kollega spurte om vi ikke kunne hjelpe ham å laste ned lovsangsmusikk fra Hillsong, fordi han likte så godt musikken som noen av de kristne i teamet spilte på datamaskinene sine. I neste øyeblikk lå han på rommet sitt og sang « One way, Jesus, you're the only one that I could live for ». Det skjedde mange ting den uken som gjorde at jeg ble litt forundret.

Gjennom bønn talte Gud til mitt hjerte, løste meg fra motløshet og gav meg pågangsmot til å fortsette å tjene han. Gud begynte å vise meg noen av fruktene av bønn. Han viste meg at Han hadde virket i hjertene til teamet vårt hele den perioden vi hadde bedt for dem.

Gud svarer i sin tid

I perioder skriver jeg dagbøker. Ofte skriver jeg i perioder hvor jeg har mye på hjertet og det er mye jeg trenger å be om. Når det gjelder dagbøkene mine, så har jeg ingen system på dokumentasjonen. Jeg har ikke bare en bok jeg skriver i, men flere. Derfor hender det ikke svært sjelden at når jeg bestemmer meg for å skrive, så kan jeg fortsette å skrive i en bok jeg sist skrev i for 5 år siden.

Det er en ting jeg har blitt veldig klar over gjennom denne sporadiske dagbok skrivingen. Veldig ofte glemmer jeg hva jeg har bedt om og ser ikke de svarene som Gud har gitt. Når jeg bestemmer meg for å be og skrive, så leser jeg ofte de siste sidene jeg skrev forrige gang dagboken ble brukt. Det som er så veldig trosstyrkende for meg gjennom dette, er at veldig mye av det jeg har grublet på og bedt over tidligere, ser jeg at Gud har svart på. Disse erfaringene gir meg en motivasjon til å fortsette bønnetjenesten, selv når jeg ikke «føler» at Gud svarer, eller ser så mye direkte frukter av mine bønner. Gud svarer i sin tid og jeg må bare stole på at han vil gjøre sitt verk.